

SKATTENYTT

Officiellt organ för Taxeringsnämndsordföranden Riksförbund

Nr 2-3/1954

Årgång 4

DISTRIBUTÖR AV
MEDDELANDEN FRÅN RIKSSKATTENÄMNDEN

Nytt dubbelbeskattningsavtal mellan Sverige och Danmark

Av K. G. A. Sandström

Ett avtal för undvikande av dubbelbeskattnings beträffande skatter å inkomst och förmögenhet ingicks år 1932 mellan Sverige och Danmark. Detta avtal vållade emellertid åtskilliga besvärigheter vid dess tillämpning, bl. a. å den grund, att inkomst av tjänst enligt avtalet skulle beskattas i det land, där den, som utövade tjänsten, var bosatt. Olägenheterna av denna föreskrift gjorde sig särskilt starkt gällande i Sverige, sedan källskatten införts här i landet. Frågan om skatteavdrag å lön, som uppbars av en person, som från Danmark begav sig till Sverige och här utförde arbete, vållade betydande svårigheter; man visste ju i regel icke från början, huru länge vederbörand skulle stanna i Sverige. Stannade han så länge, att han ansågs bosatt i Sverige eller att han ansågs hava vistats här stadigvarande, ägde Sverige —

åtminstone i första hand — rätt att beskatta löneinkomsten. Stannade han icke så länge, saknade Sverige rätt att beskatta lönen. Resultatet blev i allmänhet, att skatteavdrag i dylika fall verkställdes, men att skatten sedan återbetalades, därest vistelsen i Sverige icke blev så långvarig, att beskattnings här kunde ske. Särskilt de lokala skattemyndigheterna orsakades härigenom betydande besvär. Även till centrala uppborädsnämnden inkommo åtskilliga förfrågningar, och spörsmålet har av nämnden behandlats i flera meddelanden.¹

Ur andra synpunkter vållades även besvärigheter genom avtalets bestämmelser, då fråga var om en i Danmark bosatt person, som stadigvarandé vistades i Sverige. I detta fall skulle visserligen skatteavdrag

¹ Meddelanden 1947: 19, 46, 72; 1948: 21; 1949: 11; 1953: 1.

å lön alltid verkställas, men därest vederbörande gjorde framställning till riksskatte-nämnden (tidigare till Kungl. Maj :t) och visade, att han var bosatt i Danmark, befriades han från skattskyldigheten i Sverige och återfick det avdragna skattebeloppet.

I syfte bl. a. att helt eller delvis undanröja bl. a. nu berörda olägenheter, hava förhandlingar förts med Danmark och ett nytt dubbelbeskattningsavtal har under-tecknats den 27 oktober 1953. Avtalet skall tillämpas i Sverige från och med 1954 års taxering. Tillämpningskungörelse, nr 747, med anvisningar till avtalet har utfärdats den 30 december 1953 och samtidigt har utfärdats en kungörelse, nr 748, med vissa bestämmelser angående kupongskatt för skattskyldig, som är bosatt i Danmark.

Det torde böra anmärkas, att det nya avtalet endast i vissa delar innebär en ändring av det föregående avtalet. Sedan en i Danmark förestående ny skattelagstiftning genomförts, är avsikten att upptaga nya förhandlingar i syfte att mera genomgående omarbota avtalet.

Nedan lämnas en översikt av de viktigaste nyheterna i avtalet.

Allmänna bestämmelser

Det nya avtalet äger tillämpning å fysiska personer, som äro *bosatta* i Sverige eller Danmark, oberoende av deras nationalitet, samt å svenska och danska juridiska personer. Det tidigare avtalet gällde ifråga om fysiska personer allenast medborgare i Sverige och Danmark men tillämpades å dessa varhelst de voro bosatta. Genom avfattningen av det nya avtalet har således skett *dels* en utvidgning av avtalets tillämpningsområde, i det avtalet tillämpas även å andra än svenska och danska medborgare, för så vitt de äro bosatta i

Sverige eller Danmark, och *dels* en inskränkning, i det att det nya avtalet icke är tillämpligt å en person, som ej är bosatt i Sverige och Danmark, även om han skulle vara svensk eller dansk medborgare.

I avtalet är numera uttryckligen uttalat, att detsamma icke är tillämpligt å Färöarna och Grönland. Så var visserligen fallet även beträffande det äldre avtalet, men detta var icke utsagt i avtalet.

Reglerna om var en fysisk person skall anses bosatt har i avtalet, artikel 3, fått en annan utformning än tidigare. Han anses bosatt i en av de två staterna, därest ettdera av följande tre fall är för handen.

a) Personen har sitt egentliga bo och hemvist i denna stat. Detta är samma formulering som återfinnes i punkt 1 anv. till 53 § K. L. : ”Såsom bosatt här i riket räknas den, som här har sitt egentliga bo och hemvist.”¹

b) Personen vistas stadigvarande i denna stat. Här föreligger alltså en viktig avvikelse från det tidigare avtalet. Stadigvarande vistelse i en stat likställes numera helt med bosättning. Om en person är bosatt i Danmark men vistas stadigvarande i Sverige, anses han enligt avtalet bosatt även i Sverige. Här föreligger då ett fall av s. k. dubbel bosättning: huru härvid skall förfaras, se nedan.

c) Personen skall eljest i beskattningshänseende behandlas på samma sätt som en i den staten bosatt person. Medan den nya regel, som redogjorts för under b) ovan, närmast var en dansk eftergift för att tillgodose ett svenskt intresse, är regeln under c) uteslutande tillkommen för att tillgodose ett danskt önskemål. I vissa fall

¹ Ang. den närmare innebörden av begreppet bosatt enligt svensk skatterätt, se SANDSTRÖM, Om skattskyldighet för inkomst enligt svensk rätt, Stockholm 1953, sid. 17 o. f.

är nämligen en person, som utflyttat från Danmark, fortfarande under viss tid skattskyldig därstädes som om han fortfarande vore bosatt där; sålunda gäller, att om en person utflyttar från Danmark under skatteåret (som löper från den 1 april ena året till den 1 april nästa år), så kvarstår dock skatteplikten i Danmark till skatteårets utgång. Jämligt artikel 3 i avtalet skall personen då anses bosatt i Danmark intill skatteårets utgång; viktiga undantag från denna regel gälla dock ifråga om inkomst av tjänst, se nedan.

Som redan påpekats, kunna ifrågavarande regler angående var en person skall anses bosatt leda därtill, att personen skall anses bosatt både i Sverige och Danmark. I så fall skall frågan om den rätta bosättningsstaten lösas på följande sätt.

Till en början undersökes, om personen har starkare personliga och ekonomiska förbindelser med den ena av staterna än med den andra. Är så fallet, anses personen bosatt i den stat, med vilken han har de starkaste personliga och ekonomiska förbindelserna. Då man här talar om personliga förbindelser, har man närmast tänkt på i vilken stat personens familj är bosatt. Bland "ekonomiska förbindelser" är i första hand av betydelse, till vilken stat vederbörande har sin huvudsakliga verksamhet förlagd.

Kan frågan om var en person skall anses bosatt icke heller avgöras enligt sistberörda regel skall personen anses bosatt i den stat, i vilken han äger medborgarskap.

Det bör särskilt bemärkas, att det är *beskattningsnämnderna*, som själva skola tillämpa nu berörda regler, då s. k. dubbelbosättning synes föreligga; enligt det tidigare avtalet skulle dessa regler endast till-

lämpas av de högsta finansmyndigheterna i de båda staterna.

De högsta finansmyndigheterna i Sverige och Danmark behöva endast ingripa för att överenskomma om rätt bosättningsstat i sådana fall av dubbelbosättning, då vederbörande är medborgare i både Sverige och Danmark eller icke är medborgare i någon av dessa stater och man icke kunnat fastställa bosättningsstaten med ledning av personens personliga och ekonomiska förpliktelser.

En juridisk person anses alltjämt, liksom enligt det tidigare avtalet, vara bosatt i den stat, där styrelsen eller högsta förvaltningen har sitt säte.

Beträffande oskift dödsbo har meddelats en ny bestämmelse. Oskift dödsbo skall anses vara bosatt i den av de båda staterna, där den avlidne enligt ovan återgivna bestämmelser skall anses hava varit bosatt vid dödsfallet.

Inkomst av fast egendom och rörelse, royalty samt inkomst av luftfart och sjöfart

Reglerna angående beskattningen av dessa inkomstslag äro oförändrade i det nya avtalet. Bestämmelserna om beskattning av royalty hava endast flyttats från punkt 13 i slutprotokollet till det tidigare avtalet till artikel 6 i det nya.

Anmärkas må i övrigt allenast, att då i artikel 5 talas om inkomst av rörelse eller "yrke", åsyftas med sistnämnda uttryck allenast fritt yrke, icke innehav av anställning el. dyl.

Inkomst genom utdelning å aktier

Frågan om förhindrande av dubbelbeskattning av aktieutdelning behandlas icke i det äldre avtalet, men löstes sedermera genom ett — aldrig ratificerat —

tilläggsavtal. Detta har nu inarbetats i det nya avtalet såsom artikel 8, varjämte tillämpningsföreskrifter meddelats i kungörelsen den 30 december 1953, nr 748.

Bestämmelserna äro emellertid oförändrade. Då aktieutdelning utbetalas från Sverige till en i Danmark bosatt aktieägare, uttages i Sverige full kupongskatt, 20 %. Mottagaren erhåller emellertid efter ansökan (som skall ingivas till kupongskattekontoret) restitution av den del av skattebeloppet, som överstiger 5 % av utdelningen; det slutliga belopp, varmed kupongskatt utgår, blir alltså i detta fall 5 % av utdelningens bruttobelopp. Dessa 5 %, vilka sålunda utgått i kupongskatt till Sverige, får betalningsmottagaren i Danmark avdraga å sin danska statliga inkomstskatt. — Aktieutdelning, som från Danmark erlægges till betalningsmottagare i Sverige, beskattas icke i Danmark, men väl i regel hos betalningsmottagaren i Sverige. Därvid påföres statlig och kommunal inkomstskatt å hela det utdelade beloppet, men från detta utdelade belopp får avdragas å utdelningen belöpande förvaltningskostnader och gäld.

En nyttillkommen bestämmelse reglerar emellertid förhållandet, då moderbolag i den ena staten uppbär utdelning från dotterbolag i den andra staten. Bestämmelsen innebär följande: I sådana fall, då utdelning från ett aktiebolag i den ena staten uppbäres av ett aktiebolag i den andra staten, som direkt eller indirekt behärskar minst 50 % av röstetalet för samtliga aktier i det bolag, som utbetalar utdelningen, skall utdelningen vara undantagen från beskattning i den sistnämnda staten, dock endast i den mån utdelningen enligt nämnda stats lagar skulle hava varit undantagen från beskattning om båda bolagen ansetts vara bosatta i den staten.

Detta innebär alltså, att då ett dylikt svenskt moderbolag uppbär utdelning från ett danskt dotterbolag, är det svenska moderbolaget i fortsättningen *icke* skattskyldigt i Sverige för denna utdelning (för så vitt icke ett sådant fall föreligger, som beträffande svenska bolag avses i 54 § tredje stycket kommunalskattelagen). I detta fall skall emellertid, enligt de vid tillämpningskungörelsen fogade anvisningarna, frågan om avdrag för ränta å gäld, som belöper å aktierna i det danska bolaget, ”vid tillämpningen av 39 § 1 mom. kommunalskattelagen så bedömas som om utdelningen undantagits från skatteplikt jämlikt 54 § samma lag”.

Det senast anförda avses 39 § kommunalskattelagen i dess lydelse enligt lagen den 27 mars 1953 (nr 109) om ändring i sagda lag; denna ändrade lydelse tillämpas första gången vid 1954 års taxering. I sak innebär det sagda att det svenska aktiebolag, som äger aktierna i det danska bolaget, icke får vid sin taxering i Sverige avdraga ränta å gäld, som belöper å aktierna i det danska bolaget, i vidare mån än som räntebeloppet överstiger det utdelade beloppet. I vissa undantagsfall, som framgår av 39 § 1 mom. kommunalskattelagen, må dock räntan i dess helhet avdragas.

Inkomst av personligt arbete

På sätt redan erinrats, hava de mest genomgripande förändringarna ägt rum ifråga om reglerna för beskattning av inkomst av personligt arbete, d. v. s. beträffande beskattningen av inkomst av tjänst i egentlig mening. Enligt det tidigare avtalet skulle sådan inkomst ju regelrätt beskattas i den stat, där inkomsttagaren var bosatt.

Enligt det nya avtalet, artikel 9, gäller däremot som huvudregel, att inkomst av

personligt arbete — varunder pensioner dock *icke* inbegripas — beskattas allenast i den stat, där vederbörande utövat den verksamhet (d. v. s. utfört det arbete), från vilket inkomsten härrör. Vissa undantag finnas dock från denna huvudregel.

Med hänsyn till att de meddelade nya bestämmelserna alltså äro av tämligen invecklad beskaffenhet, så vitt nämligen rör beskattningen i Danmark, behandlas i den följande framställningen var för sig de fall, då en person begiver sig från Danmark till Sverige och här utför arbete, och de fall, då en person begiver sig från Sverige till Danmark för att där utföra arbete; än vidare behandlas var för sig frågan om avtalets tillämpning i Sverige och frågan om dess tillämpning i Danmark.

I. Avtalets tillämpning i Sverige.

Med avseende härå kan till en början fastslås, att enligt det nya avtalet skall, då en person utför arbete i Sverige och härför uppbär ersättning från en här i riket bosatt arbetsgivare, arbetsinkomsten *i alla fall* beskattas i Sverige. Följaktligen skall från och med den 1 januari 1954 *skatteavdrag alltid verkställas*, då en person från Danmark utför arbete i Sverige och härför uppbär ersättning från en här i riket bosatt arbetsgivare och detta utan hänsyn till arbetstidens längd.

De olika tänkbara fallen kunna i övrigt uppdelas sålunda.

A) Arbetstagare med hemvist i Danmark utför personligt arbete i Sverige.

Sverige äger beskatta arbetsinkomsten enligt huvudregeln i artikel 9. Skulle emellertid den arbetsgivare, som utbetalar ersättningen för arbetet, vara bosatt

annorstädes än i Sverige, får inkomsten icke beskattas i Sverige (artikel 9, andra stycket a); i detta fall kan ju dock aldrig bliva tal om något skatteavdrag i Sverige.

B) Arbetstagare med hemvist i Sverige utför personligt arbete i Danmark.

I enlighet med huvudregeln äger Danmark, icke Sverige, att beskatta inkomsten i detta fall. I två undantagsfall behåller dock Sverige sin beskattningsrätt, nämligen:

1) Då den arbetsgivare, som utbetalar ersättningen för det i Danmark utförda arbetet, icke är bosatt i Danmark utan i något annat land. Det praktiskt viktiga fallet är givetvis, då en arbetsgivare i Sverige sänder arbetare till Danmark för att där utföra något arbete, t. ex. uppmontering av en maskin, men fortfarande själv avlönar dem. I så fall äger Sverige beskatta arbetsinkomsten, och skatteavdrag skall ske på den från Sverige utbetalade avlöningen.

Märk dock, att detta endast gäller, då arbetstagaren fortfarande är bosatt i Sverige. Skulle arbetstagaren uppgiva sitt hemvist i Sverige, kan han sedan icke beskattas här för sin i Danmark förvärvade arbetsinkomst.

2) Då arbetstagaren icke blir beskattad i Danmark för inkomsten ifråga. I detta fall behåller Sverige beskattningsrätten, även om arbetstagaren uppbär avlöning från en i Danmark bosatt arbetsgivare. På sätt framgår av redogörelsen under II nedan, äro beskattningsreglerna i Danmark så utformade, att framför allt vid tillfällig vistelse i Danmark lätt kan inträffa, att ingen skattskyldighet uppkommer i Danmark för den där förvärvade inkomsten. I sådana fall behåller alltså Sverige sin rätt att beskatta denna inkomst.

II. Avtalets tillämpning i Danmark

Innan en redogörelse kan lämnas för avtalets tillämpning i Danmark synes erforderligt att något beröra vissa bestämmelser i den danska skattelagstiftningen. Beskattningen sker i Danmark för "skatteår" och detta löper från och med den 1 april ena året till och med den 31 mars följande år. Skatten beräknas på grundval av föregående års (räkenskapsårs) inkomst.

Då en person inflyttar till Danmark för att bosätta sig där, inträder i Danmark skattskyldighet till statsskatt den närmast följande 1 april eller 1 oktober samt till kommunalskatt vid närmast efter inflyttningen följande kvartalsskifte.

Då personen begiver sig till Danmark utan avsikt att bosätta sig därstädes, inträder skattskyldighet för honom, då två förutsättningar äro uppfyllda: Han skall vistas i Danmark vid en viss bestämd tidpunkt och han skall därförut hava vistats viss tid i Danmark. De avgörande data äro *vid statsbeskattningen* den 1 april (skatteårets början) och den 1 oktober. Endast den, som vid endera av dessa två tidpunkter vistas i Danmark, kan där bli skattskyldig till statlig inkomstskatt. För att sådan skattskyldighet skall inträda fordras emellertid, ej blott att personen vistas i Danmark sagda dag (den 1 april eller den 1 oktober) utan därutöver även, att han under de närmast föregående sex månaderna med eller utan avbrott uppehållit sig i Danmark under tillhoppa tre månader. Härav följer, att om en person begiver sig till Danmark t. ex. den 2 oktober ena året och utflyttar igen den 31 mars nästa år, så blir han icke skattskyldig i Danmark på grund av denna sin vistelse därstädes. På samma sätt inträder icke någon skattskyldighet i Danmark, om

personen inflyttar dit den 2 januari och utflyttar igen den 30 september samma år.

Då emellertid skattskyldighet inträder i Danmark (personen har t. ex. i de anförda exemplen vistats i Danmark över den 1 april, respektive den 1 oktober), beräknas skatten med ledning av personens inkomst under föregående år, oberoende av var han då befann sig och varifrån inkomsten uppbars. När en person på grund av inflyttning till Danmark blir där skattskyldig den 1 april 1954, beräknas skatten med ledning av den inkomst, han faktiskt uppbar under år 1953, ehuru han då icke var bosatt i Danmark.

Då en person utflyttar från Danmark, upphör skattskyldigheten *icke* — såsom fallet är enligt svensk rätt — i och med utflyttningen, utan skattskyldigheten i Danmark fortbestår intill utgången av det skatteår, varunder utflyttningen ägt rum; vederbörande är alltså fortfarande skattskyldig i Danmark till och med den 31 mars närmast efter utflyttningen.

Vid *kommunalbeskattningen* inträder skattskyldighet under samma förutsättningar som vid statsbeskattningen, dock att skattskyldighet inträder även per den 1 juli och den 1 januari.

Med utgångspunkt från vad sålunda anförts om dansk skattelagstiftning må här framhållas följande rörande avtalets tillämpning i Danmark.

A. Arbetstagare med hemvist i Sverige utför personligt arbete i Danmark.

Fallet regleras i punkt 11 av slutprotokollet. Om en i Sverige bosatt arbetstagare vistas i Danmark under sådan tid, att han där blir skattskyldig, får han påföras skatt i Danmark för inkomst av personligt arbete; dock får han i Danmark påföras skatt allenast för sådan inkomst av arbete,

som förvärvats i *Danmark* under föregående inkomstår.

Vid skattens bestämmande må dock användas den skattesats, som skulle hava tillämpats, om man i *Danmark* beskattat även arbetsinkomsten i Sverige under inkomståret ifråga.

Följande exempel må anföras :

A. är bosatt i Sverige och har här inkomst av personligt arbete. A. vistas i *Danmark* under tiden den 1 november 1953—den 2 april 1954 (alltså även vid skatteårets början den 1 april) och har där arbetsinkomst. Han blir då skattskyldig under skatteåret 1954/1955 för den arbetsinkomst, han under år 1953 förvärvat i *Danmark*, d. v. s. för inkomsten av hans arbete under november och december månader 1953. Däremot äger *Danmark* *icke* beskatta den i Sverige under år 1953 förvärvade arbetsinkomsten. Då skatt påföres i *Danmark* för arbetsinkomsten under november och december månader 1953 får emellertid den skattesats användas, som skulle hava tillämpats, därest även arbetsinkomsten i Sverige under år 1953 medräknats.

Om A. haft en arbetsinkomst i Sverige, som motsvarat 11.000 danska kronor samt i *Danmark* under november—december 1953 haft en skattepliktig inkomst av 3.000 danska kronor, blir resultatet följande ifråga om skattskyldigheten för skatteåret 1954/1955 (det antages, att A. är ensamstående; de skattesatser hava här tillämpats, som gällde för Köpenhamn för skatteåret 1952/1953). Skatten å 3.000 kronor skulle i vanliga fall hava utgjort 291 kronor eller 9,7 %. Emellertid skall denna skattesats *icke* tillämpas utan i stället den som erhålles, om hänsyn tages även till den i Sverige förvärvade arbetsinkomsten, 11.000 kronor. Skatten å 14.000 kronor

hade utgjort 4.428 kronor eller 31,6 %. Å de 3.000 kronor, varå skatt uttages i *Danmark*, skall då skatten beräknas till 31,6 %. Skatten blir alltså 948 kronor (i stället för 291 kronor).

B. Arbetstagare, som med uppgivande av sitt hemvist i Sverige vistas i *Danmark* och där utför personligt arbete.

Det praktiska fallet är, då en i Sverige bosatt person flyttar härifrån och bosätter sig i *Danmark*; fallet behandlas i punkt 12, tredje stycket, i slutprotokollet. I detta fall äger *Danmark* beskatta vederbörande för den inkomst av personligt arbete, som förvärvats i Sverige före flyttningen. Skattskyldigheten till statsskatt inträder antingen den 1 april eller den 1 oktober, beroende på vilken av dessa dagar, som infaller närmast efter flyttningen. Om sålunda flyttningen ägt rum den 14 mars 1954, inträder skattskyldighet i *Danmark* den 1 april samma år. Skatten beräknas med ledning av den inkomst, arbetstagaren hade i Sverige under år 1953.

Emellertid har arbetstagaren i detta fall möjlighet att hos de danska skattemyndigheterna, när skäl härtill föreligga, begära jämkning ifråga om beloppet av den inkomst, som skall ligga till grund för påförandet av dansk skatt.

C. Arbetstagare med hemvist i *Danmark* utför personligt arbete i Sverige.

Då Sverige enligt huvudregeln i artikel 9 äger beskatta denna i Sverige förvärvade inkomst, äger *Danmark* *icke* beskatta densamma. Ej heller äger *Danmark*, efter det arbetstagaren återkommit dit, beräkna skatten i *Danmark* på grund av den i Sverige förvärvade arbetsinkomsten; däremot äger *Danmark* att vid bestämmande av skatten för annan inkomst använda den skattesats, som skulle hava tillämpats, om

aven i Sverige åtnjuten inkomst medräknats vid skattens bestämmande.

Arbetsstagarens skattskyldighet i Danmark fortbestår emellertid, eftersom han ju i detta fall alltså är bosatt där; bl. a. skall han alltså i Danmark erlægga skatt, beräknad å föregående års inkomst, även under vistelsen i Sverige. I den mån hans ekonomiska förhållanden därtill föranleda, kan han emellertid erhålla anstånd med att betala dansk inkomstskatt under den tid, han vistas i Sverige. Efter återkomsten till Danmark får han då erlægga denna skatt, varmed anstånd åtnjuts.

Därest inkomsten i Sverige förvärvats genom arbete å en arbetsgivare, som är bosatt annorstädes än i Sverige samt ersättningen utbetalas av denne arbetsgivare, behåller dock Danmark sin rätt att beskatta inkomsten.

D. Arbetsstagare som med uppgivande av sitt hemvist i Danmark vistas i Sverige och här utför personligt arbete.

Härom meddelas bestämmelser i slutprotokollet punkt 12 andra stycket och punkt 12 tredje stycket, sista meningen.

Om den skattskyldige endast tillfälligt vistas i Sverige (han har alltså icke bosatt sig eller vistats stadigvarande här i landet), kvarstår hans skattskyldighet i Danmark intill utgången av det skatteår, varunder han begav sig till Sverige. Emellertid kan den skattskyldige, om hans ekonomiska förhållanden därtill föranleda, i Danmark erhålla anstånd med erläggandet av sådan inkomstskatt, som där skolat gäldas under tiden för hans vistelse i Sverige. Om han sedan återvänder till Danmark, får han erlægga den danska skatt, varmed han erhållit anstånd. Han kan däremot icke beskattas i Danmark för den arbetsinkomst i Sverige, som där beskattades.

Därest den skattskyldige — med uppgivande av sitt hemvist i Danmark — bosätter sig i Sverige (eller här stadigvarande vistas), bortfaller skattskyldigheten i Danmark för inkomst under motsvarande tid, d. v. s. skyldigheten att erlægga skatt i Danmark upphör i och med utflyttningen.

Skattesatsen vid taxering till statlig skatt

En person, som är bosatt eller stadigvarande vistas i Sverige, är enligt de svenska skattelagarna skattskyldig härstädes för all sin inkomst och förmögenhet. Genom nu gällande avtal — liksom enligt det tidigare avtalet — har skett en ändring ifråga om denna skattskyldighet: Viss inkomst och viss förmögenhet — som, om avtalet icke funnits, skulle hava beskattats i Sverige — får enligt avtalet icke beskattas här i landet utan skall i stället beskattas i Danmark.

Såvitt fråga är om den statliga inkomstskatten och den statliga förmögenhetsskatten medför detta, att även den tillämpliga skattesatsen — skatteskalan är ju progressiv — kan bliva en annan än som fallet skulle varit, därest all den skattskyldiges inkomst och all hans förmögenhet toges till beskattning i Sverige. Denna konsekvens utav avtalet har man emellertid icke velat taga och till förebyggandet härav har i tillämpningskungörelsen meddelats en särskild föreskrift (jämför artikel 13 i avtalet). Enligt denna föreskrift skall vid skattesatsens fastställande förfaras på följande sätt.

1) Först uträknas den statliga inkomstskatt eller förmögenhetsskatt, som skulle hava påförts den skattskyldige, därest avtalet icke funnits. Man uträknar alltså den statliga inkomstskatt eller förmögenhetsskatt, som belöper å den skattskyldiges he-

la inkomst och hela förmögenhet, häri inbegripen från Danmark uppbyren inkomst och där placerad förmögenhet.

2) Sedan den under 1) angivna skatten uträknats och till beloppet fastställts, beräknar man, huru stor procent det sålunda uträknade skattebeloppet — vilket alltså utvisar skatten på *all* den skattskyldiges beskattningsbara inkomst eller förmögenhet — utgör av hela denna beskattningsbara inkomst eller förmögenhet.

3) Den sålunda erhållna procentsatsen blir den procentsats, varmed skatt uttages å den inkomst eller förmögenhet, som *enligt avtalet* får beskattas i Sverige.

I anvisningarna till avtalet lämnas följande exempel å de anförda reglernas tillämpning.

En i Sverige bosatt person har en beskattningsbar inkomst av 20.000 kronor. Av inkomsten utgöra 8.000 kronor sådan inkomst som enligt avtalet är fritagen från skatt i Sverige. Skatten å 20.000 kronor antages utgöra 5.258 kronor eller 26,29 procent av inkomsten. Skatten å de 12.000 kronor, som äro skattepliktiga i Sverige, beräknas enligt nämnda procentsats.

Det bör uppmärksammas, att det åligger beskattningsnämnden att i sådana fall, varom nu varit tal, *dels* uträkna den statliga inkomstskattens grundbelopp ävensom förmögenhetsskatten och *dels* låta i vederbörlig taxeringslängd införa desamma med angivande av grunden för uträkningen.

Ikraftträdande m. m.

Det nya avtalet skall å svenska sida tillämpas första gången vid 1954 års taxering. Detta betyder alltså, att avtalet äger tillämpning å inkomsten under år 1953. Arbetstagare från Danmark, som under år 1953 haft inkomst genom personligt arbete under kortare uppehåll i Sverige, har — på grund av hittills gällande be-

stämmelser — icke fått vidkännas skatteavdrag å sin lön i Sverige eller ock har han återfått det avdragna beloppet, då han lämnade Sverige. Icke desto mindre skall dylik arbetstagare (där icke ett sådant undantagsfall förelegat, som avses i ovanberörda artikel 9 i avtalet) vid 1954 års taxering upptagas såsom skattskyldig för den i Sverige under år 1953 förvärvade arbetsinkomsten samt påföras skatt för denna inkomst. Resultatet blir tydligtvis, att hela skatten för inkomsten under år 1953 kommer att påföras såsom kvarstående skatt för år 1953.

En på detta sätt påförd skatt kan numera i vissa fall indrivnas i Danmark; särskilt avtal angående handräckning i skatteärenden har nämligen ingåtts mellan Sverige och Danmark samtidigt med det nya dubbelbeskattningsavtalet. Handräckning för indrivande av skatt i Danmark medgives dock endast om den, mot vilken skattekravet riktas, är svensk medborgare eller är bosatt i Sverige. Emellertid gäller, att om vederbörande var svensk medborgare eller var bosatt i Sverige under den tidrymd, det svenska skatteanspråket avser, erhålles indrivning i Danmark även om vederbörande sedan bosatt sig i Danmark eller blivit dansk medborgare.

Ifråga om svensk *kupongskatt* tillämpas avtalet första gången beträffande sådan utdelning, som förfaller till betalning den 1 januari 1954 eller senare.

Det erinras om att berättigad till restitution av svensk kupongskatt är där efter bl. a. varje fysisk person — oberoende av nationalitet — som är bosatt i Danmark. Den tidigare kungörelsen rörande restitution av kupongskatt medgav restitution allenast då utdelningen lyftats av svensk eller dansk medborgare, som var bosatt i Danmark.